ASSOCIACIÓ DIT I FET

M E M Ò R I A 2021

ÍNDEX

1. INTRODUCCIÓ 2

1.1. Línies d'actuació 2021. 2
1.2. Objectius generals 2

2. CONVIVÈNCIA I AUTOGESTIÓ 3

2.1. Perfil 3
2.2. Temps d'estada 3
2.3. Situació econòmica 4
2.4. Relacions socials/familiars 5
2.5. Procedència 5
2.6. Salut. 6
2.7. Edat. 7
2.8. Persones ateses al llit d'emergències 8
2.9. Activitats. 9
2.10. Donació Banc dels Aliments 11
2.11. Participació. 12
2.12. COVID-19. 12
2.13. Seguiment dels residents 13
2.14. Valoració 14

3. SERVEI DE ROBER 15

4. SERVEI DE MENJADOR 16

5. ASSOCIACIÓ 16

6. BALANÇ ECONÒMIC 2021. 17

7. ANNEXOS 19

ANNEX 1. ENTITATS COL·LABORADORES 20
ANNEX 2. AGRAÏMENTS 20
ANNEX 3. PROTOCOL D'ACTUACIÓ PER LA COVID-19 A DIT I FET 21
ANNEX 4. BUTLLETI 2021. 24

1. INTRODUCCIÓ

Aquest 2021 ha estat marcat clarament per la covid-19. Vàrem començar l'any envoltats de mesures per frenar la pandèmia i amb l'esperança posada en la vacunació. Dit i fet va patir un brot de coronavirus el primer trimestre de l'any que ens va posar a prova i arran del qual hem acomiadat a un dels residents de la casa. Els homes han mostrat la seva capacitat de resistència i d'ajuda mutu en tot aquest procés. La vida de la casa s'ha desenvolupat més cap endins, però no hem deixat de rebre i donar el suport que podíem al nostre voltant.

De mica en mica, la vacunació s'ha anat estenent i, tot i que hem viscut diverses onades, durant el darrer trimestre de l'any vàrem poder reobrir el servei del rober i iniciar alguna de les activitats amb el barri. Tot i això, la variant òmicron ha tornat a frenar la dinàmica cap enfora de la casa.

Recollim tota aquesta experiència en aquestes pàgines i desitgem que poc a poc la vida es vagi normalitzant i puguem retrobar el pols del barri, l'acollida de nous residents, en definitiva, la reciprocitat i solidaritat ja sense restriccions.

1.1. Línies d'actuació 2021

Tenint en compte la situació que hem viscut, i vivim, amb el coronavirus, l'Assemblea General Ordinària de 15 d'abril de 2021 va proposar les següents línies d'actuació per a l'exercici de 2021:

1. Seguir vetllant per la seguretat i la cura de tots els residents atenent la situació de pandèmia que vivim, en coordinació estreta amb el CAP, Salut pública, i tot aquells organismes que tinguin responsabilitat en la pandèmia.
2. Seguir avançant en el tema del contracte de cessió d'ús que hauria de donar més estabilitat al projecte en relació a la seu de Dit i fet.
3. Vetllar, en la mesura del possible, el tema de voluntariat. Som conscients que mentre duri la pandèmia és complicat, però sí que es pot vetllar per si pot haver alguna incorporació i per acompanyar els voluntaris que col·laboren a Dit i fet
4. Cercar finançament per poder realitzar les millores a la cuina.

1.2. Objectius generals

- ✓ Establir protocols d'actuació amb els organismes de salut i socials, competents per tal de poder tirar endavant amb la vida de la casa i dels seus residents, dins de les mesures sanitàries adients i preventives.

- ✓ Potenciar les xarxes socials com a mesura per a donar-nos a conèixer i poder captar persones que realitzin voluntariat a Dit i fet, dins del que són els límits que marca la pandèmia, i en els sectors més necessaris com tècnics informàtics, conductors i suport a millores de la casa.

2. CONVIVÈNCIA I AUTOGESTIÓ

2.1. Perfil

Perfil a 2021	
Mitjana d'ingressos	**551,17 €**
Mitjana d'estada en mesos	**78,87 mesos***
Mitjana d'edat	**67,3 anys**

*6.6 anys

2.2. Temps d'estada

ESTADES a 2021	
Residents a 01/01/2021	15
Residents a 31/12/2021	12
15 persones han passat pel centre	
10 persones han demanat entrar	

Malgrat les perspectives que l'any 2020 teníem en fer la Memòria d'activitats de Dit i fet, aquest exercici ha estat molt més dur que l'anterior, tant pel que fa a les restriccions, com a les conseqüències de la pandèmia, el que ens ha portat a continuar tancats a l'exterior per mantenir els nivells de salut òptims, donades les característiques dels residents: edat i estat de salut.

En aquesta gràfica es pot veure que hi ha hagut dos punts d'inflació, el primer al març-abril quan la COVID-19 ens va atacar de manera molt severa i va provocar la defunció d'un resident, i la segona després de l'estiu que el cansament per les restriccions van fer que alguns dels residents sortissin de la casa. Amb tot, al darrer trimestre de l'any, i donada la tímida millora en les dades de contagi, vàrem poder acceptar a noves persones com a membres de la casa. En aquell moment vam contactar amb les demandes que se'ns havia fet, però bona part d'elles no van poder ser derivades atès el temps que havia passat d'ençà de la petició arran de les restriccions de la COVID i també per la incapacitat física de les persones. Ens trobem que cada cop més les demandes d'ingrés a la casa són de persones grans o molt grans sense recursos i amb dificultats de mobilitat.

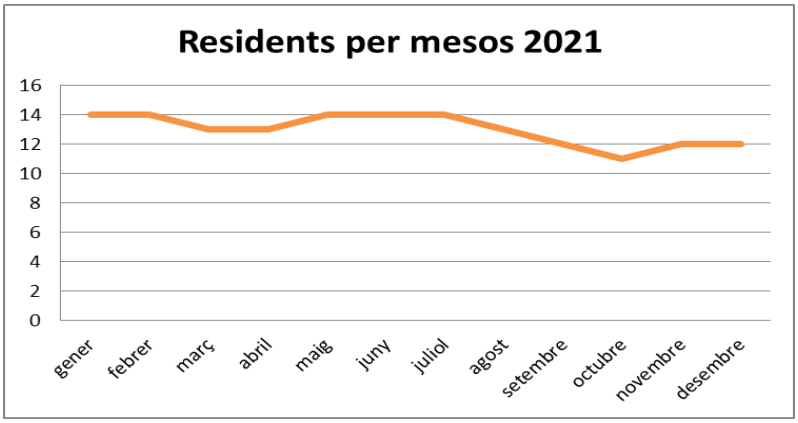

En el següent quadre, es pot veure, en comparativa des de 2017 fins a 2021, com el temps de permanència dels residents a la casa de Dit i fet ha anat augmentant, si bé es mantenia dins d'una constant, fins a 2020 quan es declara la pandèmia, i el confinament i les restriccions suposen un augment en el temps d'estada.

2.3. Situació econòmica

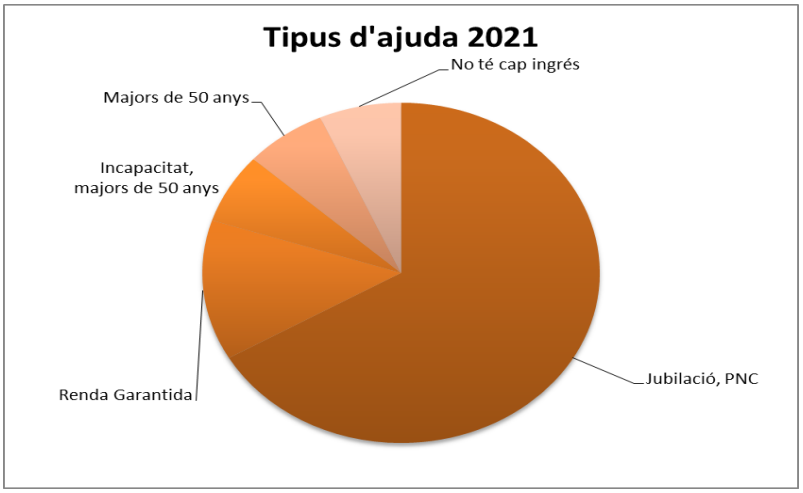

Tal i com es pot veure en aquesta gràfica, la majoria dels ingressos dels residents de la casa provenen de les pagues no contributives, també en relació a aquelles persones que han complert l'edat de jubilació i no tenien cotitzat el suficient.

Ja en el perfil hem assenyalat que l'import mitjà de l'ajuda que reben els residents de Dit i fet no arriba als 600 euros mensuals.

En el quadre comparatiu des del 2017 es manté la constant de la no contributiva , tot i que hi ha residents que no reben cap ajuda per diferents motius, el nombre cada cop és més residual.

2.4. Relacions socials/familiars

Quan les persones arriben al projecte de Dit i fet, les seves xarxes familiar i relacionals estan completament trencades, cal restablir llaços i ponts, tot i que no sempre, malauradament, es possible.

Actualment de les persones que resideixen a la casa n'hi ha dos que han pogut refer els llaços familiars, tot i que de manera tímida i poc sovintejada.

Així mateix, tot i que cada cop és més freqüent el fet que les relacions entre els membres de Dit i fet sigui més fraternal, hi ha persones que tenen i mantenen relacions amb una xarxa d'amistat fóra del que és el projecte, el que suposa xerrades i passejos, trucades telefòniques i fins i tot convidades de tant en tant.

2.5. Procedència

La gràfica ens indica que la procedència (derivació) majoritària dels actuals residents de Dit i fet, són els serveis socials municipals, però realment el que té més pes són les entitats privades que suposa el 54% dels residents, mentre que els que venen derivats de les administracions són el 40%. En els darrers anys han anat augmentant les derivacions d'entitats privades.

Bàsicament són totes les organitzacions i institucions de Barcelona ciutat i únicament hi ha una organització que, per raons de col·laboració història, pertany a una demarcació diferent.

2.6. Salut

A banda del que ha estat a nivell de salut, la COVID-19 i que abordarem més endavant, les dolències de la casa que més han destacat han estat les oncològiques (fetge, pulmó i pròstata), seguides de les diabetis, que en algun cas han provocat amputacions d'extremitats i dolències visuals.

Les cardiopaties en diferents versions (taquicàrdies, infarts, arítmies, angines de pit, etc.), les malalties vasculars, els que han de prendre medicaments per a liquar la sang, a mesura que les persones es fan gran van passant factura i cal tenir molta cura de la seva evolució .

Precisament pel fet que són persones grans, la mitjana d'edat sobrepassa l'edat de jubilació, l'artrosi cada any va avançant, sent una de les patologies que van cobrant protagonisme.

A destacar, també, malgrat trobar-se en un estat latent, els casos d'hepatitis C. Tot aquests es troben en tractament i sota control mèdic.

Molt lligat a la seva condició de sense llar, malgrat que poden haver passat anys en que han anat normalitzant la seva situació residencial, hi ha diferents graus i patologies sobre salut mental que van des de problemes d'intel·ligència límit, a esquizofrènia paranoide, passant per diferents estadis produïts per ictus i epilèpsia.

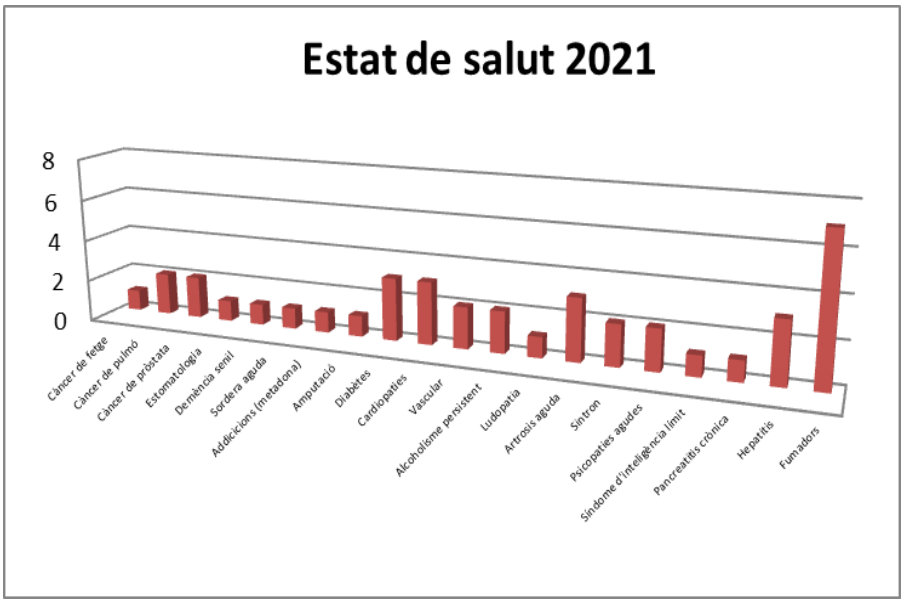

Moltes de les persones que ara es troben residint a Dit i fet han tingut llargs episodis d'alcoholisme, la qual cosa els hi ha deixat seqüeles com es pot comprovar per tot l'esmentat fins ara. Viure a Dit i fet, suposa no ser consumidor actiu de cap substància. En el tema de l'alcohol val a dir que, tot i ser una minoria, en algun cas es produeixen recaigudes, que ben aviat, amb el suport de CECAS, es pot reconduir, però que es podria qualificar d'alcoholisme persistent.

Un capítol a banda mereix el tabaquisme, més del 50% els residents són fumadors, i malgrat tot –càncer per exemple- resulta completament impossible que es segueixi una teràpia per a poder-ho deixar. S'ha aconseguit però, limitar els espais on es pot fumar a la casa, i seguint la normativa antitabac i l'anticovid s'ha reduït als espais exterior (les dues terrasses de la casa).

2.7. Edat

La franja d'edat més nombrosa és la que es troba entre els 65 i 69 anys (la mitjana és de 67.3 anys); seguit dels de 60 a 64 i del de 70 a 74.

El tancament per la pandèmia, i la característica del recurs de que no hi ha límit en el temps d'estada fa que aquesta franja vagi augmentant.

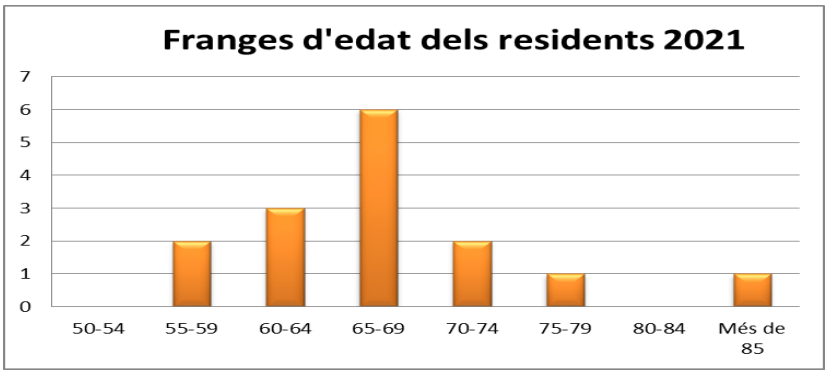

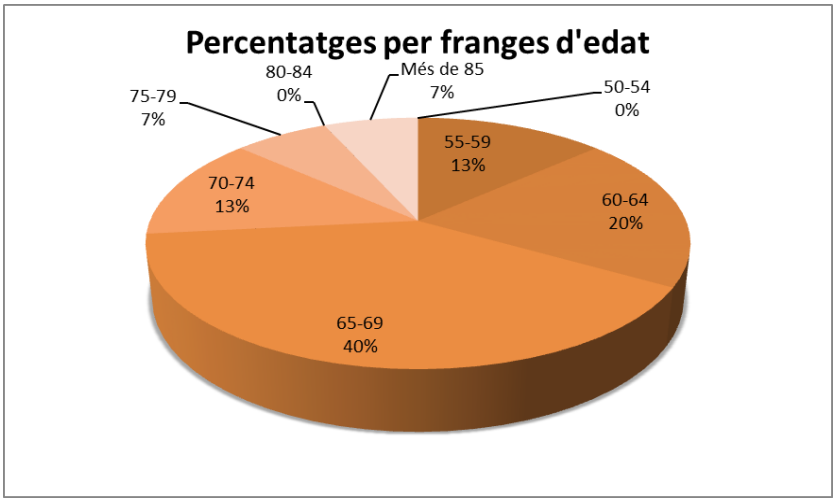

Pràcticament, tres quartes parts dels residents a Dit i fet es troben entre el s 60 i els 74 anys, el que ens porta a tenir una població envellida i que demanda de més atencions mèdiques i socials.

En la gràfica comparativa , es pot veure amb el període de pandèmia ha influït en l'augment de l'edat mitjana dels residents per la manca de mobilitat, principalment,

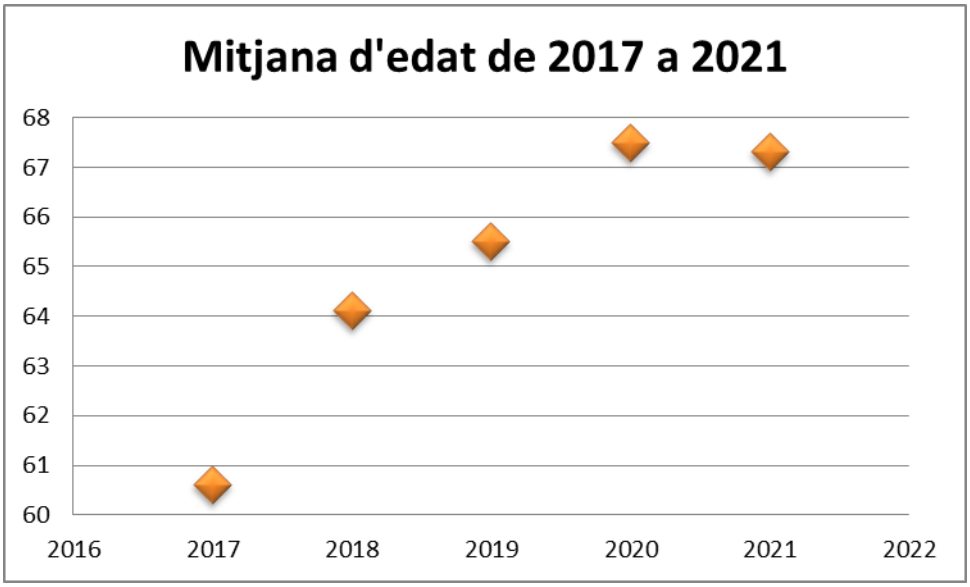

2.8. Persones ateses al llit d'emergències

Tot i les restriccions que a 2021 hem viscut a causa de la pandèmia, en el llit d'emergències s'ha comptabilitzat :

- 1 provinent del SIS, que ja porta dos anys a Dit i fet, de 73 anys, i que el tancament no ha propiciat poder-li trobar una sortida digne i adient a les seves necessitats.
- 1 jove, ex-tutelat de 18 anys que hi ha estat sis mesos. Se'ns va proposar poder acollir a un jove de 18 anys, ja que el dia que els complia havia de deixar la residència de la DGAIA que el tenia tutelat. Ha estat una tasca conjunta amb els seus professionals de referència, que han possibilitat la continuïtat de la seva formació i poder trobar-li un lloc d'acord a la seva edat i necessitats. D'aquesta manera a principis d'agost va deixar Dit i fet.
- 1 persona de 67 anys d'origen llatí que finalment possiblement passarà a formar part de la casa. Ha estat la primera persona que ha entrat després del mesos d'aïllament. En aquest moment es trobem en un període d'adaptació per veure si és possible la convivència mútua.

2.9. Activitats

El tancament de la casa des de el març de 2020, ha suposat que les programacions d'activitats s'hagin hagut de reconvertir i adaptar-se a la situació sociosanitària durant el 2021. Així, per actuacions , més a nivell intern que no pas de cara al barri, han estat les següents:

a) Voluntaris

Des de l'inici de la pandèmia, la presència de voluntaris a la casa es va reduir en la seva totalitat, ja fos per la precaució que calia tenir amb els residents, com també cap a ells mateixos.

Els voluntaris, malgrat no ser-hi físicament i in situ, al llarg de tot aquest temps s'han fet presents: han continuat amb les tasques de conductors per anar a recollir els aliments i els productes de neteja; han trucat uns quants cops a la setmana aper poder parlar amb els homes; s'han interessat per les xarxes socials de l'estat de la casa i de les repercussions de la pandèmia.

b) Relacions de veïnatge

Possiblement és aquest apartat el que han ha sorprès més agradablement, malgrat la COVID-19. Tot aquest temps no ens hem sentit sols. S'ha demostrat que la tasca de la participació de Dit i fet al barri ha estat molt òptima, i realment hem estat atesos com uns veïns més del barri, interessant-se per la nostra salut; preocupant-se de si ens mancaven provisions; atent les nostres entrades i sortides; fent-nos arribar el seu suport i acompanyant-nos en moments difícils.

Nosaltres també ens hem pogut fer-nos propers i atents als veïns, ja que l'edifici on està ubicat Dit i fet hi viu una població molt envellida, de manera permanent (hi ha pisos turístic que res tenen a veure amb les relacions de veïnatge), i els residents, un cop passades les primeres onades, s'han ofert a fer encàrrecs i feines feixugues (pujar el butà, per exemple) a aquests veïns.

c) Reparacions/manteniment

Les activitats que es portaven a terme fóra de la casa de Dit i fet, s'han vist completament anul·lades, per la qual cosa s'ha hagut de cercar activitats que suplissin aquesta mancança i donessin al·licients als residents per a aguantar el tancament.

En aquest sentit, ens hem centrat en les habilitats dels residents. Tots en el passat varen exercir una professió, i el que hem pogut fer ha estat posar sobre la taula aquestes capacitats i utilitzar-les per a fer millores a la casa (manteniment).

D'aquesta manera, hem pogut pintar les terrasses, les portes i finestres, les baranes, higienitzar un sostre d'una de les habitacions de la casa, organitzar les plantes i tenir-ne una millor cura; organitzar el rebost, pintar la cuina; arreglar la instal·lació elèctrica –dins de les nostres possibilitats-, etc. En definitiva, hem dignificat l'espai mitjançant una neteja dins de les nostres capacitats econòmiques i físiques.

d) Excedents

Novament hem de fer referència al tancament i a l'aïllament, que és el que ha marcat el dia a dia de Dit i fet aquest 2021.

Per sort, el repartiment d'aliment des de la Fundació Banc dels Aliments i les donacions de veïns i veïnes per tal que no passéssim necessitat, així com el tancament del menjador social, ha comportat que no es produís un consum d'aliments tant gran com en anys anterior, per la qual cosa, hi havia més menjar del que podíem assumir en el nostre magatzem.

D'aquí la col·laboració amb dues entitats del nostre barri, que donen menjar a famílies de manera directa. Aquestes són L'Hora de Déu (al Raval) i l'Ajuda (a la Ribera). S'ha fet de manera sistemàtica i ho identifiquem com la xarxa de lluita contra el malbaratament. De la mateixa manera i amb el mateix objectiu, ens hem posat al servei de el Centre de Serveis Socials, per si necessiten derivar a persones, a nivell individual, donades les grans mancances de menjar que hi ha el Districte.

e) Celebracions

També aquest exercici de 2021, hem potenciat, com a balança a la poca activitat externa, les celebracions lligades al calendari laboral i litúrgic, i també aquelles que suposaven una fita per a la casa de Dit i fet.

Seguint un ordre cronològic començarem pels bunyols de Quaresma, que diferents voluntaris ens van fer arribar a partir del Dimecres de Cendra.

Vàrem celebrar la Pasqua amb una "mona" que Dit i fet va voler que el Diumenge de Resurrecció fos a taula, com a reconeixement al esforç i als mal moments que ens deixà la quarta onada, amb un focus important a la casa.

Sant Jordi va tenir una dia especial. Entre tots els residents es va elaborar un punt de llibre i es acompanyar aquest amb un exemplar de llibre (de segona mà) triat un per un, pensat per cadascun dels residents.

Alguns voluntaris i veïns i veïnes per Sant Joan ens acostaren coca, la qual cosa va fer que es podés complir, un cop més, amb la tradició.

Estava previst, conjuntament amb el Districte, la celebració de la Festa del barri de la Mercè, però la climatologia no ens ho va permetre, havent d'ajornar-ho fins a la primavera del proper any.

També per iniciativa d'una voluntària no varen faltar els panellets per tots Sants, si més no, per no dir que havia passat la festa sense res a tenir present.

Va arribar el dia 14 de novembre, el dia que feia 10 anys que el nostre fundador, el Padre Paco ens va deixar, i quan celebrem la vida que vàrem poder compartir amb ell. Aquest any ens va acompanyar el bisbe Xavier Vilanova, i vàrem fer extensiva la celebració de la vida del Pere Barbones i el Carlos Alfredo Gonzalez, que a causa de la COVID no havíem pogut acomiadar plegats.

Semblava que teníem un futur immediat que ens possibilitava l'obertura de la cas i vàrem començar a programar el que serien les festes de Nadal, però una sisena onada de COVID (variant òmicron) va fer que tot es quedes amb unes activitats internes. A principis de desembre es va engalanar la casa, es va fer la nadala per enviar a amics i socis, es va prepara un àpat per Nadal, vàrem rebre donacions de diferents entitats. No ens va mancar cap de les postres típiques nadalenques: torrons, neules, polvorons, pannetone, etc., i també alguns voluntaris i voluntàries ens feren arribar productes més delicats per a confeccionar el sopar i el dinar de Nadal. Aquest dia, tots els residents varen tenir la seva bossa de regal, oferta per la Fundació la Nao.

El mateix va passar amb Cap d'Any, en que es va poder comptar amb les ja tradicionals bosses de dotze grans de raïms, posades en paneres per acomiadar l i desitjar un millor any.

I novament la solidaritat, tot i ser ja dins del 2022, està dins al període nadalenc. Veïns i veïnes del barri el dia 5 de gener ens portaren diferents tortells de Reis, i per una altra banda es va organitzar una petita cavalcada amb la presència del Rei Melcior, on, sempre guardant les mesures de seguretat i higièniques, es va fer un petit concert amb clarinet i es va homenatjar al Pere que havia mort per COVID aquest any. I, evidentment, varen deixar petits obsequis per tothom.

2.10. Donacions del Banc d'Aliments

Aquestes dades ens han estat facilitades des de el Banc dels Aliments:

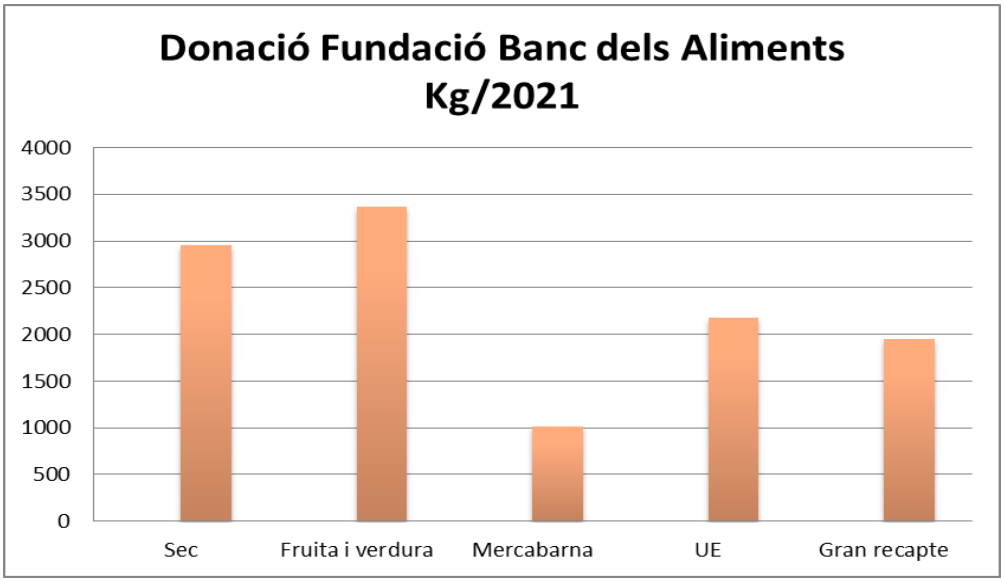

Aquest any 21 ha estat el primer en que hem iniciat la recollida de verdura a Mercabarna, però la nostra capacitat de gestió de voluntaris, de transport i la mida de l'entitat, ha fet que no ens resultés factible l'anar-hi, per això mantenim la fruita, bàsicament, que ens donen al carrer Motors (SERMA) i el que manca de verdura ho comprem.

Per a Dit i fet, el més interessant són les recollides provinents dels excedents de la Unió Europea i els que es reparteix del Gran recapte. És molt important el producte congelat i els ous, que juntament amb les donacions fetes des del Mercat de Santa Caterina, és la nostra font de proteïnes.

2.11. Participació

El fet de formar part de la XAPSLL, ha propiciat al llarg de tot aquest exercici de 2021 el contacte amb altres entitats malgrat ser a nivell telemàtic, i també la participació, en mesura, en actes adreçats la reivindicació de la lluita contra el sensellarisme. Aquest ha estat el cas de la participació en l'acte organitzat per Càritas aquest mes d'octubre en el dia mundial contra la pobresa a la plaça de Sant Jaume.

A la darrera part de l'any, amb diferents fortunes, hem pogut participar, primer, conjuntament amb el Districte de Ciutat Vella, en l'organització de la festa de la Mercè, però el mal temps en ho va fer ajornar fins a la primavera el proper any.

I en segon lloc, a finals d'octubre també vàrem ser present en l'acte a la plaça de la Catedral, coordinat per Arrels Fundació, per homenatjar a les persones que han mort al carrer al 2020 i 2021, en l'època de tancament i aïllament per la pandèmia.

Ja en el mes de desembre, organitzat per l'Associació de veïns i comerciants de la Plaça reial, va tornar la tradicional xocolatada de Nadal, en la que Dit i fet, fa la xocolata i la reparteix. Aquest any, després d'una moratòria de dos anys, ha estat tot un esclat de ganes i s'han repartir més de 350 gots de xocolata, en especial a canalla d'entre 4 i 14 anys.

2.12. COVID-19

Aquest apartat l'hem deixat pel final, ja que ha esta, de manera transversal, i ha condicionat i influenciat tota la tasca i els residents de Dit i fet.

Hem de lamentar que a mitjans de febrer de 2021, va iniciar-se un focus de coronavirus a Dit i fet i va tenir el seu punt màxim, amb més del 50% d'infectats, a finals de març.

Al llarg d'aquest més i mig es va passar per diferents etapes. La mes greu va ser la mort d'un dels residents. Tenia 86 anys i amb greus patologies pulmonars (dues tuberculosis) que no van deixar que pugues superar la pneumònia bilateral.

El nombre de contagis va fer que des de l'Agència de Salut pública es gestionés l'estada a un Hotel Salut per a cinc residents, per tal de poder mantenir l'aïllament de totes les persones de la casa, ja sia a l'Hotel Salut o bé en habitacions de la casa.

En aquest moment a Dit i fet es varen quedar residents que ja havien passat la COVID-19 i donaven negatiu, amb altres que encara a les PCR donaven positius però que eren asimptomàtics.

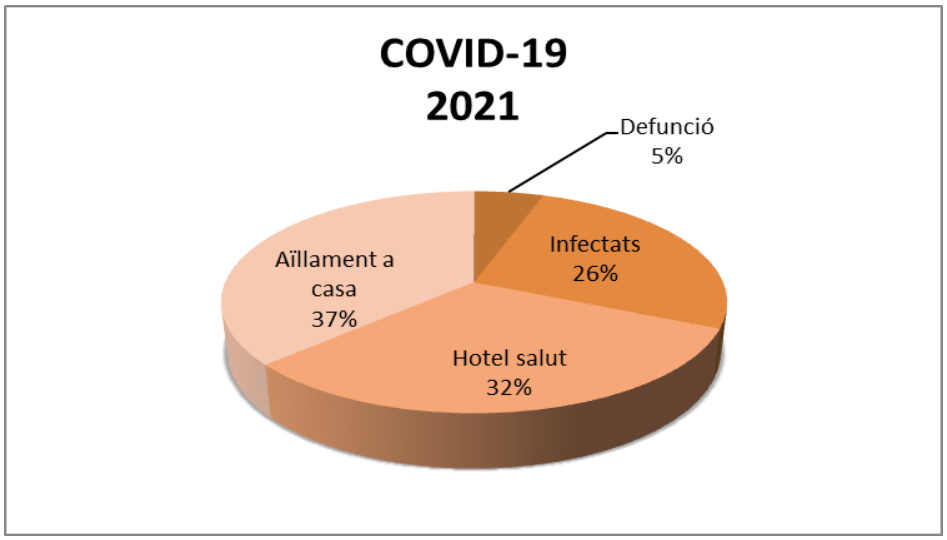

Finalment, a finals de març tothom va poder tornar a casa, excepte un que el varen haver de traslladar a l'Hospital del Mar per complicacions secundàries.

Aquesta situació ens va portar a treballar conjuntament amb el Centre de Salut del Gòtic i l'Agència de Salut Pública, i amb aquesta col·laboració es va elaborar un protocol d'actuació que tenia tres punts a destacar: a) Rober; b) Menjador social, i c) Noves incorporacions. El qual adjuntem com annex en aquesta Memòria.

2.13. Seguiment dels residents

El tancament per la pandèmia ha fet que la convivència i l'estada a la casa hagi estat més intensa, per la qual cosa l'observació i la convivència s'ha produït de manera regular i sistemàtica.

Altres eines per a fer un correcte seguiment, i poder donar la millor resposta possible, han estat les entrevistes individuals, d'una durada aproximada de noranta minuts que es realitzen al gener i al juliol.

També ha estat una mesura molt important les reunions de coordinació setmanals on es fa un repàs del dia a dia de la casa i dels seus residents. Sempre l'explicitar i compartir els fets suposa una millor resposta a les necessitats individual, i també col·lectives, del programa.

Per últim, i no menys important, són les assembles quinzenals que es realitzen els dijous, en aquestes trobades es posa en comú la vida de la casa, els possibles conflictes i es troben solucions conjuntes, es comparteix la informació i es potencia l'autogestió i la participació, així com també es treballa el diàleg i la resolució pacífica de conflictes.

2.14. Valoració

Fins ara hem exposat el que ha estat l'exercici de 2021 des d'una perspectiva més quantitativa, però la nostra tasca es defineix per una valoració qualitativa dels residents i la seva evolució.

És cert que la durada de la pandèmia i les onades consecutives han suposat tota una prova de resistència per als residents i que, en ocasions, això ha afectat a l'ànim dels residents. En ocasions, això ha suposat que algun dels residents abandonés la casa en no poder assumir aquesta situació de confinament.

Valorem ben positivament el suport que hem anat tenint tots aquests mesos del CAP i de l'Agència de Salut, tant en el context més crític del brot com quan ja es podien començar a relaxar algunes mesures. Realment el treball conjunt amb ells ha ajudat a afrontar tota aquesta situació i ens confirmen amb la necessitat de mantenir el projecte ben vinculat als diferents serveis del barri.

També constatem com hi ha una manca de recursos d'habitatge per a persones majors de 65 anys amb una salut fràgil però que encara no són dependents. Es tracta de persones que necessiten algun tipus de suport però que, atès el seu grau d'autonomia, tenen barrat el pas a les residències de gent gran.

D'altra banda, creiem que aquesta situació ha desvetllat en els residents la seva capacitat de solidaritat i d'ajuda mútua, el fet de sentir-se més responsables els uns dels altres, en un moment en què la por al contagi era real. Així, la participació dels residents en les mesures de seguretat, les explicacions sobre l'evolució de la pandèmia, la cura en el tema de vacunacions ha encaminat la convivència cap a una seguretat i una conscienciació que ha facilitat les relacions i la vida a Dit i fet.

Alhora, ens cal agrair la tasca dels voluntaris que s'han mantingut propers i col·laborant amb la casa. Just al novembre vàrem poder començar a fer algun acte presencial amb ells. Però els hem sentit ben a prop.

3. ROBER

Únicament podem parlar del que ha suposar el servei de rober l'any 2021, referent als darrers tres mesos de l'any, i que es plasma en les següents gràfiques.

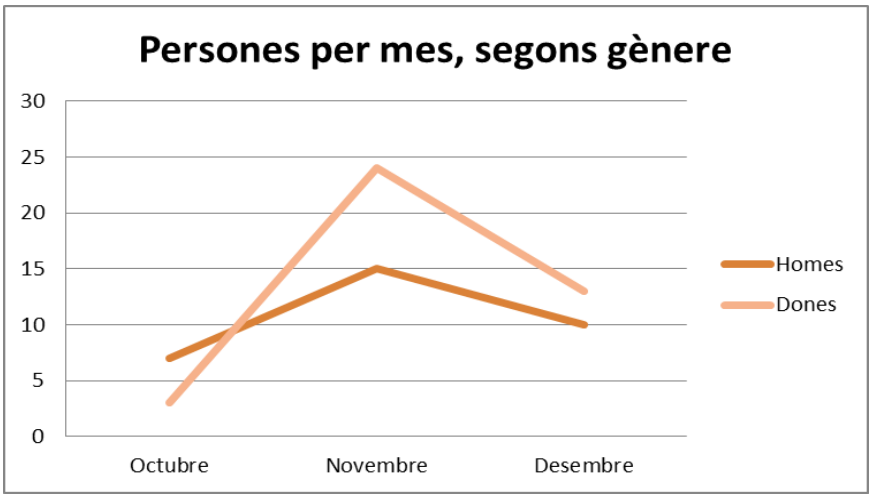

Tal i com es pot veure, es va iniciar de manera molt tímida la reobertura del rober, però ja al mes de novembre, amb el boca a boca, va anar creixent la presència i evidentment la demanda.

Han estat més les dones que els homes el que han vingut a les dependències de Dit i fet, i de manera espectacular les que han agafat més peces de roba, el que indica la necessitat que hi havia de tenir roba per a tota la família, en especial els i les menors.

En aquest període, no vàrem marcar la norma de quatre peces un cop per setmana. A banda de que s'havia emmagatzemat molt gènere, també, com dèiem hi havia una especial necessitat i vàrem donar carta blanca per a agafar els que calgués.

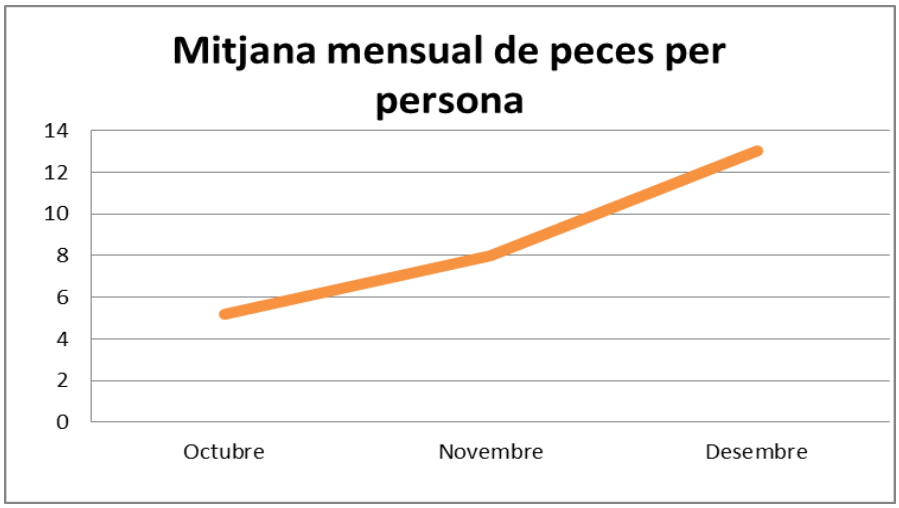

4. MENJADOR

Tot i que abans de l'estiu esperàvem poder obrir el Menjador popular, el rebrot de la pandèmia no ho ha fet possible, i aquesta acció s'ha reconvertit en el fet d'establir canals de donació a entitats del Districte que reparteixen menjar a famílies, ja que Ciutat Vella és un dels districtes més atacats per la pandèmia i per la vulnerabilitat que suposa.

5. ASSOCIACIÓ

La dinàmica de la junta ha seguit en format virtual durant aquest any, tot i que, després de l'estiu, alguns membres de la junta ja es van poder atansar a Dit i fet per dur a terme les juntes presencials però amb connexió on line des de la seu de l'entitat.

Durant aquest any s'ha dut a terme la renovació dels serveis de la junta. Això ha implicat tota una dinàmica de reflexió conjunta per tal de trobar la forma més adient de fer els relleus. Així, el 15 d'abril es va dur a terme una assemblea extraordinària on line en la qual es varen dur a terme l'elecció dels nous serveis. En Jaume Gual ha assumit la secretaria, la Conchi Plaza, la tresoreria i la Núria Caum, la presidència. Agraïm al Andrés de Andrés la seva tasca a la tresoreria i molt especialment, al Gaietà de Casacuberta, la seva dedicació a Dit i fet tot duent a terme la presidència de l'entitat amb la seva capacitat de dialogar, de cercar el millor camí plegats i, també, de saber il·luminar les situacions amb encert durant aquests darrers anys.

També ens ha calgut estar atents a tot el tema de finançament de la casa. Al llarg de l'any hem pogut accedir a l'ajut de la Generalitat en motiu d ela covid i ens ha calgut també veure quins marges teníem per a la reforma de la cuina. Els comptes del 2021 han sortit negatius atès que no hem pogut accedir a les subvencions d'altres anys i que l'import de les donacions ha davallat. Però, hem pogut fer front a aquest dèficit amb estalvis de l'entitat.

D'altra banda, hem reiniciat la reflexió entorn el contracte de cessió d'ús que vam haver d'aparcar abans de la pandèmia. Hem dut a terme algunes converses que ens ajuden a tenir més elements per a la reflexió i també hem reprès el diàleg sobre els termes del contracte que volem plantejar al propietari del local on estem des de fa més de 30 anys fruit d'una cessió verbal.

Durant aquest any hi ha hagut la contractació d'una persona a mitja jornada per reforçar els temes de voluntariat i de socis. De fet, aquesta persona va iniciar la seva tasca el març de 2020. Després dels intents en veure com desenvolupar la seva feina en format virtual, vam decidir que passés a un ERTO atès la persistència de la pandèmia. Finalment, es va reincorporar el setembre del 2021 per dur a terme un treball concret entorn la història oral de l'entitat que podrà ser una eina útil per no perdre de vista les nostres arrels com a associació i donar-nos a conèixer al nostre entorn.

6. BALANÇ ECONÒMIC 2021

RESULTAT 2021

INGRESSOS	**Dineraris**	**48.865,45**
Fons propis	Aportació de residents	18080,00
	Venda per activitats	
	Quotes periòdiques	2.510,00
Subvencions públiques	Agència Habitatge (Gen)	1800,00
22.345,45	Dept TASF (Generalitat)	5.000,00
	Diputació de Barcelona	545,45
	Ajuntament Barcelona	15.000,00
Ajudes ens privats	Fundació Arrels	
	Ass. Veïns	200,00
	La Caixa	
	Altres	5.730,00
DESPESES	**Dineraris**	**62.094,29**
Compres i consums	Alimentació i neteja	8260,37
	Farmàcia	1.591,57
	Ofimàtica	1.576,00
	Material per a la llar	2.697,01
Subministraments	Electricitat	393,98
	Aigua	2.173,87
	Escombreries	151,70
	Internet	145,08
	Telèfon	530,54
	Butà	605
	Gas natural	1.707,88
Manteniment i conservació		4244,94
Ajudes monetàries	residents	1057,23
	perdua diners	

Transport		1116,18
Personal	Nòmines	22806,26
	Càrregues socials	7115,37
	Indemnitzacions	1335,44
Serveis externs	Assegurances	341,78
	Gestoria laboral	1.652,23
	Tècnic informàtic	20
	Serveis bancaris	77,21
	Níxol	33,64
Tributs		
Activitats	Protecció covid	
	Mat activitats	589,41
Amortitzacions		4.607,36

TOTAL	- 13.228,36

ANNEXOS

ANNEX 1. ENTITATS COL·LABORADORES

1. ACAT
2. Arrels Fundació
3. Associació Amics del Barri de Sant Just
4. Associació d'Amics i Comerciants de la Plaça Reial
5. Centre Cívic Pati Llimona,
6. Centre d'Atenció Primària del Gòtic (Serveis Socials)
7. Centre de Salut Gòtic
8. Comunitat de propietaris de c/ Lledó, 15
9. Cristians del segle XXI,
10. Cristians pel Socialisme
11. Fundació de l'Esperança, del barri Baró de Viver
12. Església del Pi
13. Forn Tiana (carrer Avinyó)
14. Grup de joves de l'Arquebisbat d'Urgell
15. Hotel Barcelona Catedral
16. La Salle Comtal
17. Serveis Socials de l'Ajuntament de Barcelona
18. Fundació Banc dels Aliments

ANNEX 2. AGRAÏMENTS

- Ajuntament de Barcelona. Institut de Serveis Socials
- Arrels Fundació
- Basílica de Santa Maria del Pi
- Comunitat de la Companyia de Maria de Ciutat Vella
- Comunitat de les Germanetes de l'Anyell
- Forn Tiana
- Projecte Compartir (Associació Gabella, Maristes de Ciutat Vella)
- Xarxa d'Atenció a Persones sense llar (XAPSLL)
- Xarxa d'habitatges Socials de Catalunya. Agència de l'Habitatge de Catalunya. Generalitat de Catalunya
- Carnisseria Miquel (Mercat de Santa Caterina)
- Fruites Torrent (mercat de Santa Caterina)
- Verdures Soto (Mercat de Santa Caterina)
- Bo i Fresc (Mercat de Santa Caterina)
- Quiosc de Via Laietana-Princesa
- Quiropràctics Diputació

ANNEX 3. PROTOCOL D'ACTUACIÓ PER LA COVID-19 A DIT I FET

Dit i fet
C/LLEDÓ 15 Pral. 08002 BARCELONA
T: 93 310 77 14
ditifet.lledo15@gmail.com

PROTOCOL D'ACTUACIÓ PER LA COVID-19 A DIT I FET

6 de juliol de 2020

1. Condicions de l'habitatge

Dit i fet és un habitatge de 400 metres quadrats, situat en un principal de la finca del carrer Lledó 15 de Barcelona.

Espais de la casa:

- Serveis: menjador, cuina, sala per ordinador, despatx-rebedor, rober amb altell, un altre altell que és un magatzem i uns magatzems per aliments, productes de neteja i malendreços i 7 banys (wc, rentamans i dutxa).
- Espais comuns: avantsala de la càmera frigorífica, avantsala habitacions, una sala d'esbarjo, sala d'entrada, 2 terrasses
- Habitacions: 7 de dues places, 1 de tres places (amb un espai que fa de sala anterior a l'habitació). Hi ha també dos llits niu per casos d'emergència.

Tot està ventilat i amb llum. Sis habitacions donen al carrer Lledó i dues a la terrassa gran interior.
Els sostres són molt alts, fins al punt que les sis habitacions que són la part del davant de la casa, en un moment en que es varen poder fer millores, es va poder fer dos pisos.

2. Nombre de residents

Quan la casa està al complert hi caben 17 homes majors de cinquanta anys. Les característiques del projecte fa que no hi hagi data límit per abandonar-lo, la qual cosa fa que alguns dels residents portin trenta anys a la casa.

3. Mesures preses davant la COVID-19

3.1. Mascaretes i neteja de mans

L'obligatorietat de dur mascareta hi és sempre que es surt al carrer, i l'obligatorietat de rentar-se les mans sempre que es surt i s'entra del carrer.

3.2. Distància de seguretat dins de l'habitatge

L'habitatge compta amb espais comuns en què es pot garantir la distància de seguretat. Pel que fa al menjador, aquest espai, que és molt gran i molt alt, fa possible que hi puguin haver la distància de seguretat i fins i tot persones menjant soles en una taula.

Tant a la terrassa com a la sala d'esbarjo hi ha la suficient distància per a mantenir una seguretat.

3.3. Organització respecte la relació amb l'exterior

- Serveis del projecte. Per decisió de l'assemblea de residents no hi ha rober (era dilluns, dimarts, dimecres i divendres de 10 a 12 hores i de 16 a 18 hores) i tampoc hi ha menjador que era cada dijous amb una assistència d'entre 35 i 40 persones que viuen al carrer.

- Gestió dels subministraments. S'ha dut a terme compres setmanals, tant al supermercat, com a la farmàcia. A l'estanc es feia compra diària per a tots els residents. Així s'ha intentat reduir al màxim les sortides al carrer, especialment durant el temps de confinament.

- Des que estem a la fase 3 i ha acabat l'estat d'alarma hi ha més llibertat a l'hora de les sortides, però es continua amb la neteja de mans i sortir amb mascareta.

- Visites. Estan restringides les visites de persones alienes a la casa, i quan venen no es treuen la mascareta.

3.4. Seguiment mèdic

Les visites mèdiques les realitzem trucant al CAP Gòtic. Si cal són els professionals que passen per la casa, però hem adquirit un aparell per mesurar la tensió arterial un aparell per mesurar l'oxigen a la sang i les pulsacions, un termòmetre digital, que quan ens posem en contacte amb el centre de salut ja podem donar pistes de per on poden anar les coses. També tenim un aparell per a mesurar la sucre a la sang.

En el PCR que es va fer a tots els homes, el mes de juny, tots varen donar negatius en COVID19. A més, a dos que després han passat per l'hospital (Hospital del Mar i Hospital de la Vall d'Hebron) per urgències i operacions, sempre han donat negatius.

3.5. Ocupació del projecte i incorporació de nous residents

El CAP ha aconsellat mantenir l'ocupació de la casa en un 70-80%. I s'han donat les indicacions per a procedir en cas d'alguna nova incorporació.

Tenint en compte aquestes directrius, s'ha pogut incorporar un resident el dia 1 de juliol. Aquesta persona dorm sola, menja en una taula sola, porta mascareta sempre que està amb la gent. Ell és asmàtic i quan no es troba bé, marxa per guardar la distància de seguretat de dos metres. Ha entrat procedent de l'Hospital de Sant Pau i no es fa cap esmena en l'informe d'alta d'infecció per coronavirus. Se li ha fet el PCR.

3.6. Actuació en cas de positiu de COVID 19

La possibilitat d'aïllament a la casa és difícil per la manca d'espai que es pugui habitar individualment. Actualment hi ha 15 persones, és a dir, resten dos llits buits. Pel que fa a les mesures de les càmeres de bany, també són dificultoses, donat que els wc que hi ha a la casa els usen tots, i no es pot deixar un per ser utilitzar únicament per una persona infectada.

En el cas que es pogués donar un positiu de COVID19, les nostres instal·lacions no poden assegurar un aïllament total per a fer la quarantena.

ANNEX 4. BUTLLETI 2021

Butlletí 2021

En temps de pandèmia

Associació Dit i fet

Lledó 15 Pral., 08002 Barcelona Tel 93 310 77 14
ditifet.lledo15@gmail.com

Presentació

A punt d'acabar el 2021 ens trobem immersos en la sisena onada de la pandèmia. En aquest context encara incert, volem fer una mirada enrere i compartir amb tots vosaltres el que hem anat vivint al llarg d'aquest temps complicat. Donem la paraula als homes de la casa, als voluntaris... i també reproduïm textos que, al llarg d'aquests mesos, hem anat escrivint en diferents ocasions.

El març de 2020 la vida es paralitzà per fer front a la COVID-19. Dit i fet tancà els seus serveis per tal de preservar la salut dels homes. En tot aquest procés, ha estat clau l'acompanyament i indicacions del CAP-Gòtic que sempre han estat propers i han tingut cura de la situació de la casa. Des d'aquí els enviem tot el nostre agraïment! L'article de la Mª Jesús fa una visió panoràmica del que hem anat vivint i l'escrit que ens van demanar a inicis de la pandèmia recull aquest primer moment de reacció davant el que s'esdevenia.

Vam anar superant les diferents onades però el març de 2021 va haver un brot a la casa que va fer necessàries mesures urgents per tal d'aturar-lo. El Pere Barbones, conegut i estimat per tots, va contraure la COVID i no la va superar. En Txema, el Xavi i l'Evaristo recorden la seva experiència en aquell moment alarmant. Recollim també una crònica del comiat del Pere que vam celebrar el 9 de març a Montjuïc amb la reflexió de l'Oriol Xirinachs i el ressò de les paraules dels assistents que vam compartir la nostra relació amb el Pere.

D'altra banda, pel que fa a la marxa de l'entitat, cal recordar que en aquests mesos s'ha produït el relleu en la presidència de l'associació i s'han renovat els serveis de la junta. Agraïm tota la dedicació del Gaietà de Casacuberta com a president de l'entitat durant aquests darrers anys i també la de tots els membres de la junta. En Gaietà sempre ens va ajudar a identificar el fonamental de Dit i fet i va acompanyar els passos de l'entitat amb la seva sensibilitat evangèlica i el seu sentit comú. Recollim un text en què ell es feia ressò de la vida a Dit i fet, ja fa un temps, arran de la seva presència a l'enterrament del Carlos el maig de 2019. El Gaietà anomenava Dit i fet com una casa de pregària i de justícia, com una comunitat en què es podia retrobar una vida digna i compartir-la amb els altres. Tots estem compromesos en què segueixi essent així.

Aquesta tardor, amb la vacunació i la davallada de contagis, vam poder reobrir el servei de rober popular i vam participar en diverses activitats. Vam celebrar el desè aniversari de la mort del P. Paco, participàrem a l'acte en record dels qui han

mort al carrer, així com també vam reprendre una xocolatada en el barri. La notícia que vàrem publicar a l'arquebisbat de Barcelona es fa ressò de la celebració del 14 de novembre en què ens va acompanyar el bisbe Javier Vilanova i recollim els dos testimonis sobre el Pere i el Carlos que vàrem llegir a l'eucaristia. Finalment, el text del Manuel Goris ens explica la represa de les xocolatades a la plaça Reial.

Així, aquest butlletí és una mirada diversa i complementària a la realitat que hem hagut d'afrontar amb la pandèmia. Aquesta ens ha revelat la nostra fragilitat, certament, però també la nostra capacitat de resiliència, de resistir i de recolzar-nos els uns als altres. Ha estat –i és- tot un aprenentatge. No caminem sols... és només acompanyant-nos els uns als altres, teixint relacions fraternes i solidàries, que podem seguir endavant. En tot plegat, les reflexions del P. Paco ens segueixen inspirant... Allà on no podem arribar sols, hi arribem plegats!

Impactats per la COVID-19

La pandèmia a Dit i fet

Al març del 2022 farà dos anys que ens va arribar la pandèmia . Va ser un sotrac per tot el món i per la nostra petita comunitat de Dit i Fet en particular i vam haver d'aprendre a replegar-nos dins del nostre petit món sense perdre la relació amb els altres.

A Di i Fet , durant el 2020, per les precaucions que es van prendre i també per la responsabilitat dels homes, no va haver-hi cap contagi i es va arribar al final de la tercera onada sense que cap home emmalaltís.

Els voluntaris, que periòdicament participaven en la vida de la comunitat, també vam haver-hi de replegar-nos i vam haver d'aprendre a estar en contacte amb els homes amb d'altres formats, utilitzant les xarxes socials. Gràcies a elles sabíem els uns dels altres i la comunicació va fluir.

El 2020 va finalitzar amb alts i baixos, i amb restriccions, més o menys fortes, depenen de les onades de contagis. En períodes de més obertura, la presencialitat es recuperava una mica i s'enfortia la relació amb els homes i la comunicació era més intensa i personal.

Iniciat el 2021 es recuperava l'esperança que la pandèmia acabés. La realitat ens va colpejar de nou, entrant en una quarta onada que per a Dit i Fet va ser molt forta perquè, tot i les precaucions, va haver-hi a la casa un brot que va comportar uns quants contagis, la majoria asimptomàtics. Per desgràcia, un dels contagiats va ser en Pere que sí que va emmalaltir greument i el

7 de març ens deixava. La seva mort ens va entristir molt!.... Aquesta tristesa va ser més forta perquè tots els homes de Dit i Fet estaven o be confinats a casa, o be a un hotel medicalitzat que el Departament de Sanitat havia habilitat per a ubicar-los . Només els que ja havíem passat la malaltia o, directament no estàvem contagiats, ni havíem estat en contacte amb el virus, vam poder donar-li el darrer adéu al cementiri de Montjuic en una petita cerimònia carregada d'emoció.

Després d'aquest moment i una vegada vacunats , la cinquena onada la vam superar sense entrebancs. El contacte personal es va recuperar i la vida a Dit i Fet es va normalitzar fins arribar a les dates de Nadal...

La incertesa encara es present... una variant del virus inicial, l'òmicron, ha iniciat una sisena onada que ha tornat a posar en risc la nostra normalitat... Amb el que hem aprés, seguirem adaptant-nos a les noves situacions que la vida ens vagi oferint...

Mª Jesús Ruíz Lezcano

La solidaritat segueix circulant a Dit i fet en temps de pandèmia

La pandèmia del coronavirus està trasbalsant tot la nostra vida. Mai no havíem imaginat viure una situació així... Però, juntament amb tot el sofriment, desconcert i dolor que està suposant, també som testimoni de moltes iniciatives i gestos de solidaritat que ens ajuden a avançar i a créixer en esperança.

Dit i fet acull en aquests moments 17 homes majors de 50 anys en situació vulnerable al barri de sant Just de Barcelona. Bona part d'ells han viscut al carrer i, ara, a casa els ofereix el necessari per dur una vida digna. El projecte es basa en l'autogestió dels homes i en la reciprocitat amb l'entorn més proper.

A Dit i fet la solidaritat no para de circular enmig d'aquesta situació. La primera, des de la decisió responsable i ferma dels residents de confinar-se a la casa. Sovint no resulta fàcil una convivència forçada de 17 persones... però es té clar que cal protegir-se i també protegir els companys del coronavirus. Quan es va establir el confinament a la casa vàrem comptar amb l'assessorament del CAP i, val a dir, que els metges i infermeres del barri estan duent a terme un molt bon seguiment de la situació de la casa i de cada un dels homes en concret. Cal tenir en compte que tots ells són població de risc, tant per la seva edat com per les diverses patologies que tenen.

Estem notant també la solidaritat i l'escalf de veïns, d'amics, de voluntaris.... que es van fent presents a través d'una trucada, d'un correu electrònic... Tots aquests missatges ens fan sentir-nos connectats, recolzats i animats. La solidaritat va en totes direccions... Seguim percebent l'ajuda del Banc d'Aliments, que estan fent un bon esforç per no deixar el seu servei als col·lectius vulnerables; vam rebre l'aportació de l'hotel Barcelona catedral de productes frescos a l'inici del confinament, quan ells van haver de tancar. I, en l'altra direcció, Dit i fet ha recolzat la tasca de Caritas i de l'Ajuda amb una donació de menjar de primera necessitat.

El coronavirus ens posa al davant de tota la nostra fragilitat i vulnerabilitat, certament... però també ens ajuda a descobrir de nou que podem sortir

endavant quan ens recolzem, quan deixem que la solidaritat circuli i reforci la vida.

Núria Caum Aregay (primavera de 2020)

Txema

Por fin podemos decir: ¡bienvenido 2022!

Una vez terminado este caótico 2021, podemos contar nuestra experiencia, personal, sobre lo sucedió en Dit i fet desde el mes febrero hasta mediados de junio con "la dichosa" pandemia, coronavirus o sea, el famoso COVID-19.

Empecemos ya: Dos de mis compañeros, en febrero, dieron positivo en COVID-19, y tuvieron que confinarlos en una habitación cada uno. La casa de Dit i fet, tienen las habitaciones para ser ocupadas por dos personas, lo que suponía un incipiente problema importante de espacio.

Por supuesto también requería de unos cuidados individualizados para evitar contagios. Alguien tenía que darles el desayuno, la comida y la cena y cubrir otras necesidades como pasarles el periódico, ofrecerles conversación o llevarles agua, en definitiva tener cuidado de su bienestar dentro de los pocos metros cuadrados donde pasaban el día. Hacer más o menos todo lo necesario para que no se les hiciera tan penoso el confinamiento.

La forma en que lo llevábamos a cabo era mediante mascarilla y guantes e hidrogel por ambas partes. No existía el contacto personal físico. Dejábamos las bandejas en una mesa supletoria al lado de la puerta, allí lo recogían los confinados y lo volvían a dejar para que yo lo recogiera. Siempre con guantes, llevaba los objetos a la cocina, donde en una vasija de agua caliente, jabón y lejía lavaba individualmente cada servicio y lo dejaba a un lado. Siempre eran los mismos cubiertos y platos los que utilizaba la persona.

Yo tenía que estar en mi habitación, no tener contacto con nadie para evitar contagios, pero alguien tenía que tomar esa responsabilidad y decidí ser yo. No fue por nada altruista, ni mucho menos, sino porqué nuestra forma de vida en comunidad en Dit i fet nos facilitaba la forma de actuar.

Primero, durante diez días les tomaba la temperatura, mañana y tarde, y mandaba los resultados a la coordinadora por el móvil, ja que ella por contacto estrecho, estaba confinada en su casa.

Pasados esos primeros días, sucedió lo que más temíamos, nuestro compañero más antiguo de 86 años, también se contagió y tuvieron que llevarlo al Hospital, donde permaneció tres días y posteriormente lo llevaron a un socio sanitario que por desgracia falleció.

Fue un duro golpe, pues era el espejo de la asociación, llevaba 30 años o más en la casa, lo apreciábamos mucho, y para mí fue un palo. La rapidez de actuación de la pandemia nos dejó con un sabor amargo por no podernos despedir de él.

El positivo de Pedro, nuestro miembro más antiguo, por contacto directo, confinó a su compañero de habitación y un buen amigo mío. Dio positivo y nuevamente me hice cargo de atenderle y facilitarle el encierro en lo que pude.

Al mismo tiempo, hubieron más positivos y tuvieron que irse al hotel salud, un total de siete personas. El resto quedó confinados, uno en cada habitación, y tuve que hacer lo mismo con ellos, atenderlos y procurar su bienestar.

Fue todo el barrio del Gòtic quien estuvo muy pendiente de nosotros: desde la presidenta de Dit i fet que diariamente nos traía pilas, tabaco y periódicos (nosotros le dejábamos el dinero en una bolsita), al farmacéutico, el panadero del forn Tiana, y a los vecinos que ya fuera llamando al interfono, o al teléfono se preocupaban de nuestro estado de salud.

Fue una experiencia dura, traumática porque no sabías muy bien hacia donde iría todo, y que se vivió en conjunto con muchas personas amigas de la casa.

Soy José Maria Vidondo Madurga, pero me llaman Txema.

Xavi

La gente no sabemos lo que es estar en la cuerda floja, hasta que nos encontramos en ella.

En tu rutina diaria, vas viendo y de repente te dicen que hay una pandemia, que mata a miles de personas y pasa de vivir a analizarte cada día los posibles síntomas: que si tienes apetito, que si tienes fiebre, etc., etc.

Y llega el día que por contacto directo con tu compañero de habitación debes empezar a vivir confinado, solo en una habitación.

Y así empieza una rutina diferente. Por las mañanas antes del desayuno, viene Txema (un compañero de la casa) que me da el termómetro, yo me lo pongo y por suerte para mi, hoy tampoco nada de fiebre.

Luego, más tarde, me trae el desayuno, y me pregunta si necesito algo, por ejemplo algún libro, para que yo leyera Pusina Dieshaeme; yo le decía que no, que muchas gracias, porque una de mis distracciones fue el móvil (otro gran cambio en mi vida), en él veía vídeos musicales, de los que a mí me guastan (un poco vintatge), y que tengo guardados, y a pesar que pueda sonar raro, los puedo ver y escuchar un millón de veces sin cansarme o aburrirme, en absoluto.

Lo mismo pasaba con las películas y las series retro (de los años 60 y 70). Me dediqué a ver series retro como “Los Tres Mosqueteros” de los 70, la de Sancho Gracia. También las zarzuelas, que a mí me gustan mucho, las de TVE.

Luego me quedaba contemplando, desde el balcón que da a la calle Cometa y mi imaginación volaba como una fantástica canción de R. Stcanas "2000 años luz" de los años 60, e iba a tomarme un café con leche, bien caliente, en la calle Hospital en el café Oliozabal, que cariñosamente le llamo "el Descapotable".

Txema, mi amigo, venia poco antes de la una y media, que es cunado comenos en Dit i fet, para decirme lo que había para comer, y más tarde me lo traía. Siempre me preguntaba cuanta comida quería, siempre le contestaba, pero no estábamos de acuerdo, el quería más y yo menos.

Tuve mucho miedo, no ni uno ni dos días, sino unos pocos días. Pensaba que no saldría de esta, que si me había infectado del COVID-19, yo, con mis problemas de pulmones, caería seguro. Por suerte no fue así.

En estos días en que el miedo se apoderaba de mí, pensaba en mis padres y en la certeza de que pronto volveríamos a estar juntos. Quería desechar estas ideas, pero la soledad y la añoranza hacían de ello una idea recurrente, que solo las películas retro lograban hacer desaparecer.

También me acordaba de mi amigo y compañero Pere, que falleció de COVID hacia pocos días. Aunque parece imposible yo lo veía a un lado de la habitación, la que él y yo compartíamos, y hablamos, él y yo, igual que cuando estaba vivo. Con sus chistes y sus bromas un poco absurdas.

Perdonadme si os parezco que estoy un poco loco. Lo puede parecer, pero yo creo que no lo estoy, estaba echándolo de menos y sin haberme podido despedir.

Pasó el tiempo, casi quince días y finalmente di negativo en COVID-19 y la vida continua, y también regresan los compañeros de la casa que habían sido trasladados a un hotel salud. Nuevamente estábamos juntos, y dar más veracidad a que la vida continúa.

Tengo que dar las gracias a toda la gente que estuvo pendiente de mí, en general de nosotros. Vivimos en un buen barrio donde se ha demostrado que se nos quiere.

Es una experiencia, pero, que no se la deseo a nadie.

Espero y deseo que el 2022 los científicos, médicos y enfermeros y enfermeras nos digan que el COVID ya no existe, que ya han acabado con él.

Xavier Climent Freixedas

Evaristo

Me llamo Evaristo y quiero explicar un poco mi situación, muy personal, vivida en la Asociación Dit i fet que es donde vivo desde hace tres años. Donde la pandemia nos cogió a mí y a todos mis compañeros.

Muchos de los residentes estábamos en una edad que superaba los 70 años y el resto dentro de la década de los 60. Llevábamos más o menos el día a día conviviendo con el COVID, conservando

siempre todos los protocolos de bioseguridad.

En febrero, dentro de la cuarta ola, tres compañeros dieron positivo en el PCR. Desde ese momento, inmediatamente, fueron aislados en habitaciones individuales para la ocasión. Aquí nos entró a todos nosotros un sentimiento de miedo, y a partir de ahí todo cambió: medidas de seguimiento mucho más extremas para los 14 que no habíamos dado positivo, y al mismo tiempo, pensábamos que iba a ser de nosotros, si existía la posibilidad que cerraran el centro.

Mentalmente yo veía un futuro incierto y parte de mis compañeros también. Después del aislamiento de mis tres compañeros, como antes ya dije, llego la orden de Salud Pública, por medio de la coordinadora del centro, que siete debíamos abandonar la casa para instalarnos en un hotel medicalizado. La casa no disponía de espacios para aislarnos a todos individualmente.

Con carácter de urgencia, en ese momento que nos comunican esta noticia me dio un bajón del que poco a poco me fui recuperando. Irnos de la casa, dejar a nuestros compañeros solos, sin saber si volveríamos de nuevo a nuestra casa, porqué es nuestra casa, como tantas veces se ha dicho en la asamblea de residentes.

Toda esta cantidad de incertidumbres estaban dando vueltas en mi cabeza constantemente. Cuando llevábamos seis días en el Hotel salud, aislados completamente, yo necesitaba salir de allí, quería otra vez volver al centro, que es mi casa y ver y conversar con mis compañeros, ¿cómo estaban?, ¿cómo se encontraban?. No veía llegar ese día del regreso,

Pasados dos días más llego una nueva llamada de la coordinadora de Dit i fet, a la que la Agencia de Salud Pública le había comunicado que al día siguiente dejábamos el hotel, “regresáis a casa”, dijo.

En ese momento me entró una alegría. Saber que regresaba a la casa para reunirme con mis compañeros y contarnos nuestras odiseas aislados en habitaciones de hotel de cuatro estrellas, y ellos también las suyas en la casa.

Desde que regresamos, en el momento de pisar la puerta de la casa, sentí dentro de mí un aire de libertad y de tranquilidad, como pocas veces me había pasado.

Inmediatamente después de haber regresado del hotel salud, fue seguir con todas las normes de seguridad diseñadas por los profesionales del CAP Gótico, los /las técnicos/cas de Salud Pública y la coordinadora del centro. Entendimos que era por nuestro bien.

Han pasado ocho meses de todo aquello. Ahora ya estamos todos vacunados, gracias a Dios y prácticamente todos tenemos ya las tres dosis, pero a pesar de ello seguimos manteniendo nuestro estricto protocolo de seguridad para poder hacer frente a esta nueva variante omicrón.

La normalidad va volviendo poco a poco a nuestra vida y a nuestra casa, a pesar del alto indicie de contagios, prueba de ello, es que siguiendo el protocolo establecido, hemos podemos abrir diariamente el ropero para las persones que lo necesitan.

Evaristo Guillán Chávez

Comiat del Pere

Benvinguda

Ens hem aplegat per fer el darrer gest d'acompanyament al Pere. Tenim molt present totes les persones que no han pogut venir: els homes de Dit i fet i la Rosa que estan confinats, els membres de la junta i els amics que no s'han pogut desplaçar fins aquí... De ben segur que tots ells estan pendents i que ens recorden aquesta tarda. A tots ells els sentim ben propers en aquests moments de dol i de separació, però també d'agraïment i d'esperança.

Aquesta tarda volem recordar i donar gràcies tota la vida del Pere. Ell va trobar a Dit i fet una casa per compartir la vida amb el Paco, els homes i tots els amics de Dit i fet. És molt el que el Pere ha rebut de Dit i fet, però també és molt el que ell, amb el seu posat discret i tranquil, ens ha anat aportant a tots al llarg d'aquests anys. Per tant, fem memòria agraïda i compartida de tot el que hem rebut a través del Pere. Avui ens portem un gran regal: la vida viscuda amb senzillesa i pobresa del Pere que es va poder desplegar generant al seu voltant corrents d'afecte i estimació envers els homes, ell mateix i la gent del barri de Sant Just. Va ser molt l'afecte que ell ens va donar i també el que va rebre de tots...

Compartim també la paraula de Jesús, que ens convida al seu seguiment que mena a la vida veritable de Déu:

»Que els vostres cors s'asserenin. Creieu en Déu, creieu també en mi. A casa del meu Pare hi ha moltes estances; si no hi fossin, ¿us podria dir que vaig a preparar-vos-hi estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré amb mi, perquè també vosaltres estigueu allà on jo estic. I allà on jo vaig, ja sabeu quin camí hi porta.

Tomàs li pregunta:

—Senyor, si ni tan sols sabem on vas, com podem saber quin camí hi porta?

Jesús li respon:

—Jo sóc el camí, la veritat i la vida. Ningú no arriba al Pare si no és per mi. (Jn 14,1-6)

El fet que el Pare tingui ja moltes estances preparades, vol dir que ens espera amb ganes d'omplir-les. I a vegades ens ho compliquem pensant que cal complir una pila de condicions. Per això podem suposar que aquest Pare va rebre al Pere tal com voldria rebre'ns a tots, saludant-lo amb un: "Pere, benvingut, troba't com a casa teva!". I és que no a tothom aquesta salutació li fora tan grata, perquè no tothom a casa seva s'hi troba com el cel. El Pere a Dit i Fet certament s'hi trobava.

I és segur que un del motius de la vinguda de Jesús al nostre món, va ser per complir l'encàrrec del seu Pare, de prendre models d'estances on es vivia feliç, compartint taula i vida, acompanyant-se... Va anar a

casa de Pere i els companys, a la de Zaqueu, la de Llatzer, Marta i Maria... I també segur, que si avui vingués també aniria a Dit i Fet a prendre model, per això el Pere es trobarà com a casa seva.

I el cami? Doncs no n'hi ha altre que Jesús, que va ser el que en totes les cases on anava, feia possible aquesta manera de viure i de confiar que els en prepararia una encara millor el dia que els convidés a casa seva. I és que Jesús està ben present a Dit i Fet

Dues coses molt unides que em van confirmar el que crec fermament:

En front del nostre món competitiu dels rics, que som tots, i que ens fa sortir el pitjor de cadascú, el Pere com els pobres ha fet sortir el millor, i aquests últims dies de la seva vida he pogut tenir el goig de poder-ho veure i viure.

En front d'aquest món, on les 'coses' quan son posseïdes, queden reduïdes al seu valor d'us, en motiu d'enfrontaments; quan estan en mans dels pobres es fan sagramentals, font de lligams i gratituds. M'ho vàreu fer veure en parlar de la seva carretilla, coneguda pels veïns del barri, i font d'estimació al Pere.

El Pere i tot el que ha desvetllat la seva vida i la seva mort ha estat, per a mi una alenada d'aire fresc, on hi he pogut veure l'Esperit, que ben segur que hi era.

Compartim els dons que hem rebut del Pere al llarg d'aquests anys...

Recordem els darrers anys del Pere, en què ell era, sobretot, una presència discreta a la casa i en què, malgrat les dificultats de comunicació que tenia, el seu silenci era serè, acollidor, amb aquell somriure franc i sorneguer, a voltes, amb què saludava tothom que passava prop seu.

Fa més anys, el recordem actiu i compromès amb la marxa de la casa. La carretilla que feia servir per recollir paper i cartrons per tot el barri per vendre'ls ara és un bon testimoni, al peu de l'escala de Dit i fet, de tot aquest servei que el Pere va dur a terme per la casa i també de totes les relacions que el Pere va establir amb els veïns del barri. Quan el Pere, ja gran, sortia a passejar pel barri amb la Maria Jesús i el Juanje, els veïns el saludaven amb molta naturalitat i estima i ell, sovint, tenia un somriure o una paraula amable com a resposta. En Jaume, l'Stassa... molts el recorden anant amunt i avall...

També recordem el seu compromís creient, preparant-ho tot per les eucaristies del dijous, ja fa anys, i acompanyant el Padre Paco fins al final, quan ell celebrava a les tardes a Dit i fet i fent-se present a les pregàries del dimarts al vespre amb els amics i les amigues de la casa. Ell va ser un dels primers laics de l'Anyell, amb el Juanillo.

Compartint tots aquests records, rebem la vida del Pere com un regal per a tots, viscuda en pobresa i senzillesa, però plena d'una corrent d'afecte que no ha deixat mai d'embolcallar el Pere i tots els qui ens relacionàvem amb ell. I aquesta és una molt bona notícia per a tots... La vida, així, pren tot el seu valor i tota la riquesa i, podem dir sense por a equivocar-nos, que aquesta és una vida plenament viscuda.

Oriol Xirinachs Benavent

Montjuïc, 9 de març de 2021

Dit i fet

1.Fa molts dies que volia parlar de Dit i fet, aquesta casa que acull a persones sense llar. Són persones que han patit durant molt temps de la seva vida. Al venir a Dit i fet s'hi poden quedar per sempre, perquè viuran a casa seva.

Acompanyant al Carlos, un dels membres de la casa, en el seu enterrament, vaig pensar que era el moment de parlar-ne, i així, davant del seu cos, vam parlar de la seva vida. Va ser un moment preciós pels que l'acompanyàvem.

D'en Carlos vam parlar de la seva vida, qui era i que feia amb els seus amics, els jocs que li agradaven com els escacs, i com treballava a casa igual que tots; uns a la cuina, uns altres a la roba que ens arriba per donar-la als més pobres, etc.

2. També parlem molt dels nostres éssers estimats un cop ens han deixat. De la mateixa manera, després de la mort de Jesús i de la seva resurrecció l'hem pogut conèixer, seguir-lo i estimar-lo. Durant tota la meva vida he acompanyat a familiars i amics en els seus moments finals, també a tota la gent de les parròquies on he estat, o els d'Acció Catòlica, i també persones que no coneixia.

En el 85% dels casos de persones que han perdut a algú, m'han parlat de com l'estimaven i com eren estimats. Aquesta és una experiència que m'ha fet molt feliç.

Gaietà de Casacuberta (maig del 2019)

Obrint camins tot i la COVID-19

Eucaristia per celebrar la vida del P. Paco

El passat dia catorze de novembre, va fer deu anys de la mort del Padre Paco, Francesc García-Fillat. I com cada any vàrem voler fer una eucaristia a Dit i fet amb les persones més properes i de la casa per a celebrar la seva vida, la seva obra i el seu record.

Aquest any teníem, a més altres coses a celebrar, la primera activitat oberta al barri després de dos anys. Ens ajuntàrem, per raons de seguretat, poca gent, però gent molt propera amb la qual vàrem celebrar i compartir aquesta trobada.

En segon lloc, la COVID se'ns va endur al Pere Barbones, un home que portava 33 anys a Dit i fet, i que formava part de la

història de l'entitat. Aleshores no varen poder fer-li cap acte de record, de la mateixa manera que en el seu dia tampoc ho vàrem poder fer a una altra persona, el Carlos Alfredo González, que ens va deixar poc abans d'iniciar-se el confinament.

A més a més, aquest mateix diumenge vam commemorar el dia dels pobres, institucionalitzat pel Papa Francesc. Per tant, teníem molts motius per reunir-nos i celebrar l'eucaristia, que va oficiar el bisbe Javier Vilanova el dia 14 de novembre. Vàrem poder recordar i agrair la vida dels companys i del fundador amb molt de caliu i d'afecte i el senyor bisbe va estar molt proper als homes de Dit i fet.

Després, la celebració va continuar amb un petit refrigeri que els residents de Dit i fet varen oferir a tots els presents, fet per ells mateixos, i on el senyor bisbe va departir amigablement explicant anècdotes i volent saber, de primera mà qui era el Pere i el Carlos, i escoltant les explicacions sobre la vida del Padre Paco i Dit i fet.

Compartint el que ha estat la seva vida ens adonem de tot el que anem rebent els uns dels altres i de com el record dels qui ens han deixat ens va esperonant i animant a seguir compartint el dia a dia, sortint endavant plegats i estar a punt per a donar un cop de mà a través del rober i la nostra implicació en la vida del barri.

Núria Caum Aregay (novembre 2021)

Recordant el Pere i el Carlos

En record del Pere Barbones i Veciana

Era una persona increïble.

M'havia parlat també del Padre Paco, deia que era una gran persona i que m'hagués agradat molt conèixer-lo.

Me'n parlava molt del Padre Paco, molt i molt bé, això passava ja els darrers anys, quan jo tenia cura d'ell, i quan a la nit, l'ajudava a posar-se al llit.

Em comentava, arrel de la fotografia que tenia a la seva habitació on hi havia el Padre Paco i el Juanito, el que representaven ells dos per ell, l'amistat i l'agraïment.

També m'explicava, de quan feia reciclatge. Quan sortíem a passejar, a la baixada de Viladecols, hi havia una impremta, que Pere coneixia als amos i amb els quals, tenia molta amistat , de quan ell, per ajudar a la casa recollia cartrons. A vegades veiem als amos pel carrer, altres els trucàvem al timbre i sempre parlàvem i rèiem recordant altres temps. Me'ls va presentar.

Recordo també quan jo agafava una cigarreta per fumar-me-la, i el convidava (ell no podia fumar, havia tingut dues tuberculosis), i em deia que no, i rèiem pensant en el que diria la coordinadora.

Quan anàvem a passejar, ens paràvem en algun lloc a fer un cafè. Era un joc nostre, i jo li deia "què, Pere, un cafè, una cervesa,

un cubata o un carajillo?", i ell i jo rèiem com a dues criatures.

Un altre fet, molt curiós i peculiar en ell, era que quan el convidaves a menjar xocolata (a mi m'agrada molt), sempre et deia que nio, que no li agradava, però jo li havia vist menjar i quan li retreies, ell amb cara de no haver trencat mai cap plat et deia que no. Aleshores rèiem tots dos. Era com el títol d'una pel·lícula magistral "Tal com érem".

Cuida't, Pere, cuida'ns, amic.

Pel meu amic Carlos Alfredo González Montalbo

Carlos, va ser un gran amic. Era una persona de ment molt oberta. Li agradaven els llibres, els esotèrics, li agradava el cinema, en general, per això encaixàvem. També podíem parlar de qualsevol tema, mai ens discutíem per res. Perquè vegeu com era, ell i jo parlàvem moltíssim de futbol. Ell de sempre, era del Reial Madrid, i jo sóc del Barcelona, i em deia a mi per burxar-me, és a dir per dur-me la contrària, que el Barcelona sempre guanyava perquè jugava amb dotze jugadors, onze jugadors més l'àrbitre. I com que hi havia tan bona sintonia ens posàvem a riure, podria dir-se que rem el Paco Morán i el Joan Pera, "la extraña pareja".

Quan hi va haver la inauguració del Mercat de Sant Antoni, hi vàrem anar. Us explico això perquè entengueu com era el Carlos, i com era jo. Hi anàrem perquè ell anava buscant un llibre esotèric i jo perquè buscava el llibre de M. Puzo "El Padrino". Jo em vaig entretenir a mirant unes revistes i ell em va dir, "això no és el Padrino", perquè les revistes que jo estava mirant eren l'"Interviu", i aleshores vàrem esclatar a riure.

Un dissabte al matí vàrem sortir a fer un vol i vàrem acabar fent una coca-cola. A ell li agradava molt freda i a mi m'agrada natural és a dir, calenta. Ens la varen posar la seva freda amb gel i llimona, i la meva natural amb gel. Jo vaig dir-li al cambrer que no volia el gel. El cambrer me'l va treure, però jo sóc una mica "tiquis-miquis", i el Carlos no em va voler dir en aquell moment, ho va fer quan ja havíem acabat, que el cambrer ho havia tret amb els dits. Jo li vaig dir, mig empipat, que ja estava bé, ens vàrem petar de riure.

Amb el procés, nosaltres ho comentàvem i teníem la nostra, va ser aleshores que ens va venir l'acudit d'anomenar-nos l'un a l'altre "Puigdemont".

Així era Carlos.

Xavier Climent Freixedas

Manuel Goris

Bien, estamos terminando el año 2021, que ha sido un año muy caótico, es decir, con muchas historias que contar del ya famoso COVID-19, que nos entró a todos los de la casa, a algunos de lleno, yo fui uno de los y tuvieron que trasladarme a un hotel salud. Allí lo pasé aburrido pero lo superé y me

dije “de esta saldré”, pero una noche aparecí en el suelo y hasta por la mañana que no vino el chico de la limpieza estuve tirado sobre las baldosas. Entonces llamaron a una ambulancia. Pase trece días en el hospital. Me dieron el alta, y ya a casa. Al llegar y entrar me sentí muy a gusto. Mis coses estaban en su sitio, desinfectadas y ordenadas. Estaba en casa.

No puedo olvidar que en este periodo perdimos a nuestro hermano Pedro. Fue muy triste para todos, era nuestro referente, llevaba más de treinta años en la casa y siempre estaba al tanto de todo, a pesar de su sordera. Siempre sonreía y te miraba con cariño. Está muy vivo en nuestro recuerdo.

Todo eso ocurrió de febrero a abril, a partir de entonces, muy despacio fueron cambiando las cosas.

En el mes de noviembre, en una asamblea de los residentes, se nos informó que nos habían vuelto a solicitar para hacer una chocolatada... ¡Nos quedamos de piedra!, yo el primero. Después de dos años volvíamos a poder participar con la gente del barrio, ¡nos abríamos!, y a partir de aquí nos pusimos manos a la obra, y poco a poco vimos que no habíamos perdido nuestra rutina y responsabilidad para preparar la chocolatada para los niños y niñas del Gótico.

Llegó el gran día para nosotros, el 14 de diciembre, Era en la Plaça Reial, y una vez allí en perfecta coordinación entre todos los compañeros, preparamos las mesas, los vasos, las servilletas, la olla, etc.

Yo estaba en mi salsa, al ver a los críos con ganas de tomarse un vasito de chocolate con melindros, y pronto empezamos a servir, como siempre, con mucha alegría y ganas de que los peques estuvieran a gusto. Ellos iban pasando, sonrientes y picaros. Me hizo mucha gracia el hecho de que todos, los más mayores, me conocían, hasta que uno de ellos me dice “menos mal que se te ve. ¿Dónde estuviste?”. Yo entre carcajadas le respondí, si repetiría de chocolate (en años anteriores esa era su tónica), y muy suelto me respondió “cómo siempre”. Una sonrisa de los niños y niñas lo dice todo.

Estábamos sin miedo, respetando las medidas de seguridad, ellos estaban muy felices, sus padres y madres también, y nosotros ni que decir tiene.

Fue un gran éxito para nosotros, para los organizadores y también para los chicos, ya que en treinta minutos hicimos historia batimos nuestro propio record ¡185 vasos!. Todo fue fantástico, y esperamos que pronto podamos organizar otra chocolatada para el barrio. Estamos preparados para hacer frente a cualquier incidencia ya que con lucha, ganas, seguridad y precaución todo se vence.

En el terreno personal, el año 2021 también me ha traído mis éxitos: he dejado el alcohol (pero nunca se puede bajar la guardia), he podido devolver completamente un préstamo que tenía desde 1995 y que se había vuelto una losa para mí (y un peligro de retroceder en todo lo que había ganado en estos años por la angustia que me producía).

La GUARDIA, no la bajaré, es fácil recaer, es difícil aguantar, pero mucho más difícil es levantarse de nuevo. Reconozco que ahora mismo soy muy feliz, el COVID no me da miedo (estoy vacunado con las tres dosis. Le tengo respeto, eso sí). Con ganas de todo se sale, hay que poner, eso sí, voluntad y esfuerzo.

Manuel Goris Cao

Amb el suport de:

Ajuntament de Barcelona

Generalitat de Catalunya
Departament de Drets Socials
Secretaria d'Habitatge i Inclusió Social